

Sygn. akt I CNP 35/07

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Stanisław Dąbrowski

w sprawie ze skargi I. B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 9 marca 2005 r., wydanego

w sprawie z powództwa Miasta W.

przeciwko I. B.

o eksmisję,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lipca 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Na skutek apelacji powoda Miasta W. oraz pozwanej I. B. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 30 września 2004 r. w przedmiocie eksmisji pozwanej z lokalu mieszkalnego, wyrokiem z dnia 9 marca 2005 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wyeliminował z jego treści pkt I i II, oddalił apelację pozwanej oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda zwrot kosztów procesu za instancję odwoławczą.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powódka powoływała się na podstawę naruszenia prawa materialnego, a to art. 14 pkt 1 i 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 z późn. zm.), a nadto na naruszenie przepisów postępowania, a to art. 232, 233, 325, 347 i 386 § 4 k.p.c., nie podnosząc jednak, że orzeczenie jest niezgodne z którymkolwiek z tych przepisów. Skarżąca powoływała się na okoliczność, że przez wydanie orzeczenia została jej wyrządzona szkoda w kwocie 10000 zł stanowiąca jej nakład na lokal; wskazywała także, że wzruszenie powyższego orzeczenia za pomocą innych środków prawnych nie było i jest możliwe, albowiem nie przysługuje od niego „kasacja” ani skarga o wznowienie postępowania.

W petitum skargi skarżąca domaga się, oprócz stwierdzenia niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem, także uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Elementy konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wymienione w art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c., stanowią podobnie jak w przypadku skargi kasacyjnej, „cechy kreatywne” tego środka prawnego, bez których nie można w ogóle stwierdzić, aby pismo nazwane „skargą”

w istocie nią było (postanowienie SN z dnia 27 października 2005 r., V CNP 23/05, LEX nr 186767).

Przedmiotowa skarga nie czyni zadość wymaganiom art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Pierwsze z tych wymagań nie zostało przez skarżącego spełnione, gdyż w skardze nie zawarto wskazania przepisu prawa, z którym orzeczenie jest niezgodne. Co prawda skarżący wyłożył i uzasadnił podstawy skargi, jednakże skoro powołany wyżej art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. wyraźnie odróżnia podstawy skargi od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, to skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie (tak w szczególności postanowienia SN: z dnia 20 lipca 2005 r. IV CNP 1/2005, niepubl.; z dnia 18 stycznia 2006 r. III CNP 21/2005 niepubl.; z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC2006 nr 7-8, poz. 140).

Nie został także zawarty w skardze drugi element konstrukcyjny, w postaci uprawdopodobnienia wyrządzenia skarżącemu szkody. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, uprawdopodobnienie szkody oznacza złożenie przez skarżącego oświadczenia, iż szkoda wystąpiła — ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru, wraz z powołaniem się na środki dowodowe, które zdaniem skarżącego stanowią uprawdopodobnienie szkody (tak m.in. postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16). Skarżąca w sprawie niniejszej podaje wprawdzie rozmiar prawdopodobnej szkody, która została jej wyrządzona, lecz jest to wywód gołosłowny, gdyż w żaden sposób niepowiązany z dowodami świadczącymi, że szkoda w tym rozmiarze mogła istotnie powstać.

Mając na względzie powyższe, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należało odrzucić na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.